Ой сумно, сумно дітворі
В цьому великому дворі!
А тут же й дерева, і клумби квітучі,
І сонце ллє з неба проміння палюче;
А тут же кругом — аж десять під'їздів,
А тут же вгорі — балконів штук двісті,
А тут же швейцар на гармонії грає,—
Так гарно — здається, неначе у раї...
Але суворий пан Закон
Держить все те мов під замком
І каже дітям: "Ви, малята,
Не смійте у дворі гуляти!"

Діти з балконів у двір виглядають,
Діти зажурені, тяжко зітхають;
Як же їм тут не зітхать, не журиться —
В домі сидять вони, як у в'язниці.
Є у дворі три високі сосни,
Мов щогли піратської бригантини.
Хочеться скікнуть
Туди аж-аж-аж,
Голосно крикнуть:
"На абордаж!"
Тільки біда ж —
Закон не велить...
Якби вже скоріш той закон повалить,
Щоб завжди могли хороші малята
У себе в дворі на волі гуляти.